

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-277/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članova vijeća, uz sudsku savjetnicu Francisku Dominković, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske banke za obnovu i razvitak, Z., kojeg zastupa B. B., dipl. prav., protiv tuženog Povjerenika za informiranje, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š., Z., kojeg zastupa S. D., odvjetnica u Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici održanoj 30. studenoga 2017.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja Hrvatske banke za obnovu i razvitak i poništava se u cijelosti Rješenje KLASA: UP/II-008-07/17-01/291, URBROJ: 401-01/05-17-7 od 26. rujna 2017., a samo podredno u slučaju da Naslovni sud ne odluči o ovoj pravnoj stvari na navedeni način HBOR predlaže donošenje presude kojom se usvaja tužbeni zahtjev tužitelja Hrvatske banke za obnovu i razvitak i poništava u cijelosti Rješenje Povjerenika za informiranje KLASA: UP/II-008-07/17-01/291, URBROJ: 401-01/05-17-7 od 26. rujna 2017. te se predmet vraća Povjereniku za informiranje na ponovno odlučivanje.“

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak, ..., Z., da u roku od 15 dana isplati zainteresiranoj osobi H. Š., ..., Z., troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rješenjem tuženika poništeno je tužiteljevo rješenje broj: 03/2017 od 9. ožujka 2017. u dijelu u kojem je odbijen zahtjev H. Š. za pristup informacijama o tome kada su tijekom 2015. godine održavane sjednice Nadzornog odbora HBOR-a i koji su bili dnevni redovi tih sjednica (t. 1. izreke), odobren je H. Š. pristup preslikama određenih dokumenata (t. 2. izreke) djelomičan pristup preslikama određenih dokumenata na način da se prekrije podatak o brojevima ugovora o kreditu i u tim dijelovima je odbijen zahtjev za pristup informacijama (t. 3. izreke), u preostalom dijelu je žalba odbijena (t. 4. izreke) te je naloženo tužitelju da u roku od 8 dana od dana primitka postupi po točkama 2. i 4. izreke tog rješenja (t. 5. izreke).

Tužitelj u tužbi ponavlja navode pobijanog rješenja te tvrdi da je rješenje u cijelosti nezakonito i da podnositelj zahtjeva zloupotrebljava pravo na pristup informacijama te da je Povjerenik za informiranje pravilno uzeo u obzir i ranije podnositeljeve zahtjeve. Smatra da je

zahtjev u cijelosti trebalo odbiti bez pristupa podnositelja bilo kakvim podacima, a ako je već smatrao da bi dio informacija trebalo proslijediti podnositelju zahtjeva, da je trebalo uzeti u obzir sve relevantne propise u predmetnom slučaju te da je trebalo vrednovati specifičan položaj tužitelja.

Tužitelj smatra da je tuženik trebao u prvom redu primijeniti Zakon o HBOR-u („Narodne novine“ 138/06. i 25/13.) koji kao *lex specialis* ima prednost u primjeni u odnosu na Zakon o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. – dalje u tekstu: ZPPI). Navodi da ne stoje tuženikove tvrdnje da je tužitelj samo formalno proveo test razmjernosti i javnog interesa, da mu je nejasno koji su razlozi donošenja tuženikovog rješenja te da se na njega ne primjenjuje članak 16. stavak 3. ZPPI-a.

Ističe kako ZPPI ne definira pojam „javnih sredstava“ u smislu toga Zakona, a jednako tako, niti u drugim relevantnim propisima nema definicije „javnih sredstava“. Poziva se na Zakon o transparentnosti tokova javnih sredstava („Narodne novine“ 72/13. i 47/14. – dalje u tekstu: ZTTJS) kojim je u pravni sustav Republike Hrvatske preuzeta Direktiva Komisije 2006/111/EZ od 16. studenog 2006. o transparentnosti financijskih odnosa između država članica i javnih poduzetnika, kao i o financijskoj transparentnosti unutar određenih poduzetnika. Navodi da se jasnim određenjima tog zakona, čak i kod korištenja javnih sredstava, izričito propisuje mogućnost zaštite tajnosti podataka.

Vezano uz navode da je presudom ovog suda potvrđeno tuženikovo rješenje kojim je korisniku prava na pristup informacijama odobrena dostava popisa svih tvrtki koje je HBOR kreditirao 2010., 2011., 2012. i 2013. godine uz iznose kredita, tužitelj navodi da je protiv te presude Državnom odvjetništvu RH 19. studenoga 2015. podnio prijedlog zahtjeva za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude koji je prihvaćen te je Vrhovnom sudu RH podnesen predloženi zahtjev.

Tužitelj predlaže da ovaj sud donese presudu kojom će usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti tuženikovo rješenje.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod razloga navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja te smatra da nema sumnje da tužitelj raspolaže javnim sredstvima.

Tuženik navodi da se Zakon o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak, a pogotovo Zakon o kreditnim institucijama ne može u konkretnom slučaju uzeti kao *lex specialis* s obzirom da bi se načelo *lex specialis derogat legi generali* moglo primijeniti jedino kada u materijalnopравnim odredbama ZPPI-a ne bi postojalo izuzeće koje se odnosi na bankovne tajne (čl. 15. st. 2. t. 2. ZPPI). Dodaje da Vrhovni sud RH nije odlučio o spomenutom zahtjevu za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude. Predlaže da ovaj sud odbije tužbeni zahtjev i potvrdi pobijano rješenje.

Zainteresirana osoba H. Š. u odgovoru na tužbu predlaže odbaciti tužbu kao neurednu obzirom da je izreka predložene presude nerazumljiva. Tvrdi da tužitelj ne osporava da nije poštivao članak 10 i 12 ZPPI-a već da se pogrešno poziva na bankarsku tajnu ili zlouporabu prava na informiranje kad je sam te informacije trebao objaviti na mrežnim stranicama, smatra da je tužba neosnovana. Traži naknadu troška za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kuna uvećano za porez na dodanu vrijednost 625,00 kuna, dakle sveukupno traži 3.125,00 kuna.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa proizlazi da je rješenjem tužitelja podnositelju zahtjeva, ovdje zainteresiranoj osobi H. Š. odbijen pristup informacijama kada su kada su tijekom 2015. godine održavane sjednice Nadzornog odbora HBOR-a, koji su bili dnevni redovi tih sjednica i koji su bili prijedlozi odluka o kojima je raspravljao ili trebao odlučivati Nadzorni odbor HBOR-a tijekom 215. godine.

Povodom žalbe H. Š. tuženik je donio pobijano rješenje kojim je poništeno tužiteljevo rješenje u dijelu koji se odnosi na pristup navedenim informacijama te odlučio djelomično udovoljiti zahtjevu H. Š.

U prvom redu valja navesti da Zakon o transparentnosti tokova javnih sredstava, na koji se tužitelj poziva, uređuje transparentnost financijskih odnosa između tijela javne vlasti u Republici Hrvatskoj i javnih poduzetnika odnosno poduzetnika s posebnim ovlastima. Tužitelj je kao razvojna i izvozna banka u 100-postotnom vlasništvu Republike Hrvatske i osnovan je sa svrhom kreditiranja obnove i razvitka hrvatskog gospodarstva, čiji položaj, poslovi, vlasništvo, ovlaštenja i ustroj kao posebne financijske institucije su uređeni Zakonom o hrvatskoj banci za obnovu i razvitak („Narodne novine“ 138/06. i 25/13.). Među ostalim tim zakonom je propisano da temeljni kapital tužitelja uplaćuje Republika Hrvatska iz državnog proračuna i da Republika Hrvatska jamči za obveze tužitelja bezuvjetno, neopozivo i na prvi poziv te bez izdavanja posebne jamstvene isprave. Nadalje, propisano je da djelatnost i poslove iz članka 10. Zakona o hrvatskoj banci za obnovu i razvitak tužitelj obavlja sukladno propisima o državnim potporama, a u članku 7. Zakona o državnim potporama („Narodne novine“ 47/14.) propisano je da Vlada Republike Hrvatske oblikuje politiku državnih potpora Republike Hrvatske određujući njome prioritetne ciljeve i svrhu učinkovitog korištenja sredstava državnog proračuna Republike Hrvatske.

Uz to valja navesti da se ne radi o malim sredstvima iz proračuna koja su dodijeljena tužitelju i da sredstva iz državnog proračuna spadaju u javna sredstva. Kontrola korištenja sredstava iz državnog proračuna u interesu je svih građana pa korisnik i svaka druga osoba ima pravo saznanja o potrošnji javnih sredstava. Iako o učinkovitosti poslovanja tužitelja odlučuje Nadzorni odbor i Hrvatski sabor, navedeno ne umanjuje pravo fizičke ili pravne osobe da traži informaciju od tužitelja kako to i pravilno tuženik zaključuje.

Pravilno ukazuje tuženik na odredbu članka 16. stavka 3. ZPPI-a kojim je propisano da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak.

U odnosu na pravomoćnu presudu ovog suda poslovni broj: UsII-101/15-5 od 2. rujna 2015. u kojoj je izraženo stajalište u sličnom predmetu, valja navesti da o podnesenom zahtjevu za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude Vrhovni sud RH nije donio odluku.

Kako je po ocjeni ovog suda tuženikovo rješenje zakonito, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan.

Odluka o troškovima zainteresirane osobe temelji se na odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a. Prema stavku 2. navedenog članka ZUS-a vrijednost predmeta upravnog spora smatra se neprocjenjivom.

Zainteresiranoj osobi priznat je trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kuna, uvećano za 25%, što ukupno prema Tbr. 23. t. 1. u vezi s Tbr 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 42/12., 103/14., 118/14. i 107/15., dalje u tekstu: Tarifa) iznosi zatraženih 3.125,00 kuna.

U Zagrebu 30. studenoga 2017.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.